

stille samme umulige Forslag, fremsætte samme umulige Tanker om en Ordning som sidste Aar, vil der jo temmelig sikkert følge en Landstingsopløsning efter; det har Regeringen udtalt, og ikke alene denne Regering, men ogsaa den forrige. Vi vil saaledes faa at se, hvad Landstingsvælgerne siger. Men det er jo sikkert, at disse Valg, som jeg sagde før, indeholder en meget stor Risiko for Højre, de kan føre til et fuldstændigt Nederlag og levner kun Højre Haabet om en lille Pyrrhussøjr, hvis Følger vil blive værre. Jeg synes derfor, at det er ganske fornuftigt — hvis jeg har opfattet Situationen rigtigt —, at Højre viser sig mere villigt til Forhandling i Aar end i Fjor; og det kan kun glæde os, der helst ønsker Sagen fredeligt løst, og det gør vi. Men det tør siges med det samme, at vi føler os temmelig sikre paa Udfaldet af en Kamp, der drejer sig om den almindelige Valgret.

Broberg: Forinden Ministeriet Berntsen fremsatte sit Grundlovsforslag, som den nuværende Regering har optaget, hørte man omkring i Landet og væsentlig i Bladene, at Ministeriet Berntsen efter alt at dømmé havde bedre Betingelser for at gennemføre denne Grundlovsændring, end noget andet Ministerium vilde have. Man havde derfor Grund til at vente, at der vilde være blevet ydet dette Ministerium en saadan Støtte, at det vilde have været muligt for det at gennemføre sit Forslag. Men dette blev jo som bekendt ikke Tilfældet. De konservative Partier var under sidste Vinters Rigsdagssamling kommet ind paa, at der blandt Venstrevælgerne omkring i Landet var mange, som ikke ønskede en Grundlovsændring som den foreslaaede bygget paa den almindelige Valgret. Hvad der havde bidraget til, at de konservative Grupper havde faaet denne Forestilling, skal jeg ikke komme ind paa her, men en Aarsag maa der jo have været. Resultatet blev, at der fra konservativ Side blev stillet Forslag til en Dagsorden, hvorved man afbrød Forhandlingen om det forelagte Forslag. Siden da har vi jo haft Valgene — jeg beder undskylde, at jeg maa gentage noget af det, der allerede er sagt, det følger af, at jeg kommer saa sent til Orde, som det nu er blevet min Lod —, og Vælgerne har sagt deres Mening om Grundlovsforslaget. Resultatet af Valget blev haardt for de konservative Partier, men det blev særlig haardt for den frikonservative Gruppens Fører, som dog var Situationens Mand, da den gor-

diske Knude skulde løses, idet der af Folketingsgruppens 6 Medlemmer kun blev 1 tilbage. Dette maa ses i Forbindelse med den Grundopfattelse, som det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs) ved en tidligere Lejlighed har gjort gældende i dette Ting — det var under det kommunale Valgretsforlags Behandling —, idet det ærede Medlem sagde: Man kan afvise en Sag een Gang, maaske to Gange, men man kan ikke i Længden overhøre, hvad Befolkningens Flertal i Landet kræver. Det ærede Medlem udtalte den 21. November 1906 under første Behandling af Lovforslaget om kommunale Valg følgende, af hvilket jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere et Par Linier: „Jeg beklager altsaa, at den store Middelklasse ude i Landet har taget den Stilling til Sagen, som den har gjort. Men jeg konstaterer, at det er Tilfældet, og jeg og mine Meningsfæller er villige til at tage Konsekvenserne af det Svar, vi har faaet.“ Det ærede Medlem fik Utak for denne Udtalelse af det ærede 4de kongevalgte Medlem (Estrup). I Tilid til, at det ærede 2det Medlem for 10de Kreds vedkender sig denne Udtalelse fremdeles, at man ikke kan være et Valg overhørig, og under Hensyn til den daarlige Tak, Valgene gav Forslaget til Dagsordenen; formoder ogsaa jeg, at det ærede Medlem og hans Gruppefæller saavel som den store konservative Gruppe her i Tinget bliver mere velvilligt stemt overfor hele Forslaget nu end sidste Aar. At det skulde lykkes under den nuværende Regering at opnaa blidere Kaar for konservativ Opfattelse end under den forrige, kan man jo vanskeligt tro paa, og at Valget har givet et klart og bestemt Svar baade til højre og venstre, kan der neppe tvivles om. Vi hørte for lidt siden den ærede Ordfører for Venstre (Enevold Sørensen) udtale, at hans Parti var villigt til at yde den samme Støtte til den nuværende Regering, som de ydede den forrige. Jeg tror, at baade den afgaaede Regering og den nuværende Regering saavel forstaa som paaskønner Værdien af denne Udtalelse. Regeringen skal ikke savne min lille Gruppes Tilsagn i samme Retning. Vi vilde efter vor bedste Forstand og Villie støtte den afgaaede Regering til Gennemførelse af dette Grundlovsforslag — for os drejer det sig ikke om Personerne, men om Sagen —, og jeg vil ogsaa tilsige den nuværende Regering mit Partis ubetingede, uforbeholdne Støtte til Gennemførelsen af Grundlovssagen.